

Συνοπτική ερμηνεία της Θείας Λειτουργίας (Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 20 Μαΐου, 2023

Τὴν χαρήκαμε, ἀγαπητά μου παιδιά, πραγματικὰ τὴν **λειτουργία** μας σήμερα. Άκομη δὲν ἔχει φέξει καὶ τελειώσαμε. Εἴναι εύκαιρια τώρα νὰ ποῦμε δύο σκέψεις, διότι πολλὲς φορὲς παραπονεῖσθε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ χαρῆτε τὴν λειτουργία, δὲν τὴν εὐχαριστιέστε, δὲν τὴν καταλαβαίνετε, δὲν μπορεῖτε νὰ προσευχηθῆτε. Ἄλλες ὅμως φορὲς χαρούμενες μοῦ λέτε: Σήμερα λειτουργήθηκα πολὺ καλά· τὴν ἔζησα τὴν λειτουργία.

Ἄραγε πότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὴν ζήσαμε καὶ πότε τὸ λέμε χωρὶς νὰ εἰναι ἀλήθεια; Προσευχόμεθα εἰς τὴν λειτουργίαν, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ ζητοῦμε; "Ἡ μᾶλλον τί μᾶς παρέχει ἡ θεία λειτουργία, γιὰ νὰ τὸ ζητήσωμε καί, ὅταν τὸ λάβωμε, νὰ ἔχωμε τὴν βεβαιότητα ὅτι εἰσακούσθηκε ἡ προσευχή μας;

Ἀναμφιβόλως ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς θείας λειτουργίας εἴναι ἡ συμμετοχή μας εἰς τὴν θείαν ζωήν, εἴναι ἡ δόσις καὶ ἡ ἀντίδοσις, νὰ δώσωμε καὶ νὰ πάρωμε. Τί νὰ δώσωμε; Τὰ δῶρα, «τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν». Εἴναι δῶρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ δίνομε εἰς αὐτόν. Εἴναι δικά του καὶ τοῦ τὰ προσφέρομε. Τοῦ προσφέρομε ἄρτον καὶ οἶνον.

Γιατί ἄραγε; Μὲ τὰς θυσίας ποὺ προσέφερον οἱ «παλαιοί», οἱ Ἰουδαῖοι, προσέφερον πάντοτε καὶ δῶρα, ὅπως χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, ἀπαρχάς, δηλαδὴ τοὺς πρώτους καρποὺς τῆς γῆς, ἢ «ζῶα τῶν ἐδωδίμων», ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τρώει ὁ ἄνθρωπος.

Ἐμεῖς δὲν κάνομε τοιαύτας προσφοράς· **προσφέρομε ἄρτον καὶ οἶνον, τὰ ὁποῖα**

ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του ἀποκλειστικῶς ὁ ἀνθρωπος καὶ εῖναι κύρια διατροφή του. Εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια τοῦ ἔξασφαλίζουν τὴν ἐπίγειον ζωήν. Προσφέροντας λοιπὸν ἄρτον καὶ οἶνον, αὐτὰ ποὺ κατ' ἔξοχὴν ἀρμόζουν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εῖναι σὰν νὰ προσφέρωμε τὴν ἴδια μᾶς τὴν ζωήν, τὴν ἐπικηρόν, τὴν ἐπίγειον, τὴν προσωρινήν. Προσφέρομε κάτι τὸ πρόσκαιρο, γιὰ νὰ πάρωμε κάτι τὸ αἰώνιο, τὴν αἰώνιον ζωήν. Εἰς τὴν δόσιν τὴν ἴδικὴν μᾶς ἔρχεται ἡ ἀντίδοσις τοῦ Χριστοῦ· μᾶς παρέχει τὴν ἴδικὴν του ζωήν, τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του.

Τί ώραῖα τὸ λέγει ὁ Καβάσιλας• «προῖκα δίδωσιν ἡμῖν ὁ Θεὸς πάντα τὰ ἄγια, καὶ οὐδὲν αὐτῶν προεισφέρομεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς εἰσὶ χάριτες». Ό, τιδήποτε μᾶς χαρίζει ὁ Θεός, καὶ οἱ ἐπιτυχίες εἰς τὸν ἀγῶνα μᾶς καὶ οἱ ἀρετὲς καὶ οἱ εὐσεβεῖς σκέψεις καὶ τὰ πάντα, ὅλα τὰ ἄγια, «πᾶν δώρημα τέλειον», εἶναι «προῖκα», δωρεά, καὶ «ἀτεχνῶς χάριτες τοῦ Θεοῦ», ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον δῶρα χαρισμένα ἀπὸ τὸν Θεόν. Έμεῖς δὲν ἔχομε τίποτε νὰ προσφέρωμε, τίποτε ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ συνεισφέρωμεν• **τὰ πάντα προέρχονται ἐξ αὐτοῦ**.

Γιὰ νὰ μπορέσῃ ὅμως νὰ γίνει αὐτὴ ἡ ἀντίδοσις ποὺ εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς θείας λειτουργίας, γιὰ νὰ γίνη καὶ σὲ μᾶς αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ὅποιον διὰ μιᾶς τοιαύτης περιχωρήσεως καὶ ἀντιδόσεως ἡνώθη ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, **πρέπει νὰ προπαρασκευασθῶμεν**. Χωρὶς προπαρασκευήν, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ματαίως γίνεται ἡ λειτουργία. «Ἄλλὰ τὸ γε ἐπιτηδείους γενέσθαι πρὸς τὸ δέξασθαι αὐτὰ καὶ φυλάξαι ἐξ ἀνάγκης ἀπαίτεϊ παρ' ἡμῶν καὶ οὐκ ἀν μεταδοίη τοῦ ἀγιασμοῦ μὴ οὕτω διατεθεῖσιν», λέγει πάλι ὁ Καβάσιλας· **ναί, ὅλα μᾶς τὰ δίνει ὁ Θεός, ἀλλὰ θέλει νὰ γίνωμε ἰκανοί, ὥστε νὰ δεχθοῦμε τὸν ἀγιασμόν του καὶ τὰ δῶρα του, καὶ ἄξιοι νὰ τὰ φυλάξωμε.** Αναγκαστικῶς λοιπόν, γιὰ **νὰ μᾶς τὰ μεταδώσῃ, πρέπει νὰ διατεθοῦμε καὶ ἡμεῖς καταλλήλως**. Ἐπειδὴ «οὕτως ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν τεῦξιν τῶν μυστηρίων τὸ εὖ ἔχοντας ἀπαντῆσαι καὶ παρεσκευασμένους», διὰ τοῦτο ὁ ἱερὸς συγγραφεύς, ὁ ἐρμηνευτὴς τῆς θείας λειτουργίας, μᾶς λέγει ὅτι ἡ προετοιμασία ούσιαστικῶς καὶ μυστικῶς γίνεται εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν. Πῶς ἐπιτυγχάνεται αὐτό; **Μὲ τὶς εὐχές, μὲ τοὺς ψαλμούς, μὲ τὰ ἀγιογραφικὰ ἀναγνώσματα, μὲ ὅλα τὰ λεγόμενα καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῇ.**

Εἰς τί συνίσταται ἡ προπαρασκευή; **Εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς καρδίας μας, ὅστε νὰ γίνη χωρητικὴ τῆς Θεότητος. Πῶς μᾶς προετοιμάζει, τί προσφέρει ἡ λειτουργία;** Τί πρέπει νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ, ὅταν τὸ λάβωμε, τότε εἴμεθα παρεσκευασμένοι, ἔτοιμοι, νὰ δεχθοῦμε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ;

Αὐτὸ τὸ θέμα θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα, παιδιά μου. Καὶ γιὰ νὰ ἐκφράσωμε μερικὲς σκέψεις, θὰ μᾶς βοηθήσουν ὁ συγγραφεὺς τὸν ὄποιον ἀναφέραμε προηγουμένως, ὁ ἵερὸς Καβάσιλας, τὸ ἀποστολικὸ καὶ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα καὶ ἡ σημερινὴ ἀκολουθία.

Τὸ πρῶτον, τὸ ὄποιο ἐπιτυγχάνομεν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, εἴναι **ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν μας**. Πραγματικὰ τὴν κερδίζομε. Πῶς; Κατ' ἀρχάς, **μὲ τὶς εὐχὲς** οἱ ὄποιες ἀναφέρονται πρὸς τὸν Θεὸν ἐκ μέρους μας διὰ τῶν χειλέων τοῦ ἱερέως καὶ ἔχουν μίαν δύναμιν. Τὰ ὥραιότατα νοήματά τους συντρίβουν τὴν καρδιά μας, καὶ ἀν ἀκόμη αὐτὴ εἴναι πέτρινη. Μᾶς κάνουν νὰ νοιώσωμε τὴν ἀμαρτωλότητά μας. Άναπεμπόμενες δὲ καὶ ἀνερχόμενες οἱ εὐχὲς εἰς τὸν Θεὸν τὸν καθιστοῦν ἔλεων. Δέχεται τὴν παράκλησή μας, διότι ἔχει ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ ἀκούῃ τὴν προσευχή μας. **Εἰς ὅλες τὶς εὐχὲς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεός.** Ἐπομένως, εἴναι δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ, τὴν ὥρα μάλιστα ἐκείνην τὴν φρικτήν τοῦ μυστηρίου; Μᾶς ἀκούει καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς παρέχει τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν. Νὰ σκεπτώμεθα λοιπὸν τὴν ἀμαρτωλότητά μας καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα **νὰ συντριβῇ ἡ σκληρότης τῆς καρδίας μας**, οὕτως ὅστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἄφεσις.

Τὸ δεύτερον, τὸ ὄποιο κερδίζομε, εἴναι μία **μετάθεσις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας εἰς τὸν οὐρανόν**• δὲν ζοῦμε πλέον εἰς τὴν γῆν τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Προσέξατε τί ἔλεγε ἔνα τροπάριο τῶν αἵνων, ποὺ ψάλαμε; «*Διὰ τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν, ἀγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἑκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται· Κύριε δόξα σοι*». «*Διὰ τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ*» — ὁ σταυρὸς ὑψώνεται χωρὶς χύσιμο αἷματος εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ ὄποια εἴναι μία ἀναπαράστασις ἀκριβῶς τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου — «*διὰ τοῦ σταυροῦ σου*» καὶ διὰ τῆς λειτουργίας σου ἐπομένως, ὅλα γίνονται «*μία ποίμνη καὶ μία Ἑκκλησία*». **Ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι καὶ ἀνθρωποι, οὐρανὸς καὶ γῆ συμμετέχουν.** Όλα γίνονται ἔνας οὐρανός. Οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα συγχωνεύονται καὶ ὅλοι καὶ ὅλα μαζὶ δοξάζουν τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου του καθήμενον Χριστόν.

΄Η λειτουργία μας λοιπόν είναι μία σύναξις τῶν ποιημάτων, τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα τοῦ ἀγγελικοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου. Είναι δημιουργία ἐνὸς πνευματικοῦ οὐρανοῦ, μπροστὰ στὴν ὄμορφιὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἐπίγειος κόσμος, οἱ ὄρατοὶ οὐρανοὶ ὡχριοῦν.

΄Οταν ζῇ κανεὶς αὐτὴν τὴν ἀλήθεια εἰς τὴν λειτουργίαν, αὐτὸν τὸν πνευματικὸν οὐρανόν, αὐτὴν τὴν παράστασι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τότε πλέον δὲν νοιώθει ἄνετα εἰς τὸν κόσμο αὐτόν. Ὄποιος μπορεῖ νὰ χωρέσει καὶ εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ εἰς τὸν κόσμο αὐτόν, ὅποιος μπορεῖ νὰ βολευτεῖ, αὐτὸς δὲν είναι «εὔθετος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Όταν εἴσαι εἰς τὴν λειτουργίαν, νοιώθεις ὅτι εἴσαι ξένος πλέον γιὰ τὸν κόσμο. Χαίρεσαι, διότι εἴσαι γεγραμμένος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Άναβει ἡ ἐπιθυμία στὴν καρδιά σου νὰ γίνης καὶ σὺ πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Είναι δύσκολο; Είναι ὑπόθεσις τοῦ Θεοῦ.

΄Όταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἔτρεξαν, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, χαρούμενοι εἰς τὸν Κύριον διότι ἔκαναν θαύματα, εὐηγγελίζοντο, ἐκέρδιζαν ψυχές, ἔβγαζαν δαιμόνια καὶ τοῦ εἴπαν «καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν, Κύριε», τί ἀπήντησεν ἐκεῖνος; Μὴ χαίρετε δι' ὅλα αὐτά, ἀλλὰ νὰ χαίρετε διότι τὰ ὄνόματά σας ἐγράφησαν ἐν οὐρανοῖς· «ὅτι τὰ ὄνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Αὐτὸς είναι τὸ δύσκολο νὰ ἐπιτύχῃ κανείς· είναι τὸ πραγματικὸ κέρδος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ.

΄Η λειτουργία είναι σὰν νὰ μᾶς λέγῃ: Γίνε καὶ σὺ ἐκλεκτός, ποὺ θὰ συγκαταριθμηθῆς εἰς αὐτὴν τὴν πολιτείαν τοῦ Θεοῦ. Νὰ νοσταλγῆς πάνω ἀπὸ ὅλα τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν κοινωνίαν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖ ὅπου ὅλα ἀγάλλονται, ὅλα δοξολογοῦν τὸν Θεόν.

Τὸ τρίτον, τὸ ὅποιο κερδίζομε ως ἀποτέλεσμα τοῦ προηγουμένου, είναι **ὁ ἀγιασμός μας. Μόνον σὲ ἀγίους μπορεῖ νὰ ἐπαναπαυθῇ ὁ Θεὸς καὶ μόνον μὲ αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνῇ**. «Ότι ἄγιος εἰ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγίοις ἐπαναπάνῃ». Γι' αὐτὸς καὶ τοῦ ζητοῦμε συνεχῶς νὰ μᾶς ἀγιάσῃ. Τί είναι λοιπὸν ὁ ἀγιασμὸς καὶ πῶς ἐπιτυγχάνεται; Είναι ἀκριβῶς ἡ ἀποκοπή μας ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὰ τοῦ κόσμου. Ἅγιος είναι ὁ ζεχωρισμένος, ὁ ἀφωρισμένος, ὁ δοσμένος εἰς τὸν Θεόν. Ἐπομένως, γινόμεθα ξένοι διὰ τὸν κόσμο καὶ ἐπιθυμοῦμεν πλέον νὰ ἀνήκωμεν ὀλοκληρωτικὰ εἰς τὸν Θεόν. Αὕτη μας ἡ ἐπιθυμία μᾶς ἀγιάζει. Γίνεται μία προϋπόθεσις, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἀποκτήσωμε καὶ κάθε ἄλλην ἀρετὴν, ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἀγιασμόν μας.

΄Η λειτουργία μας λοιπὸν είναι ἔνα δόσιμο, μία προσφορὰ τοῦ ἔαυτοῦ μας εἰς τὸν Κύριον ἥ καλύτερα μία ἐπανάληψις τῆς προσφορᾶς μας, μία ἀνανέωσις τῆς

συνθήκης ποὺ ἔχομε ύπογράψει μαζί του, τότε ποὺ ἐβαπτιζόμεθα καὶ ἔχριόμεθα.
Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνομε εἰς τὴν λειτουργίαν ύποσχόμεθα καὶ πάλι:
Κύριε, σοῦ ξαναδίνω τὸν ἑαυτόν μου.

Ο ἀγιασμὸς μας αὐτὸς ὅμως γίνεται καὶ μὲ τὴν συμμετοχήν μας εἰς τὸ σῶμα του καὶ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἐν τῇ λειτουργίᾳ γίνεται ἡ σύναξις τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Συμμετέχομεν καὶ ἡμεῖς. Ἐπομένως, **ἐπικοινωνοῦμεν ἄμεσα μὲ τὸν Θεόν**. Αὐτὸς σημαίνει ὅτι οἱ χυμοὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγιότης του ρέουν μέσα μας, γινόμεθα μέλη **Χριστοῦ, γινόμεθα Χριστός**. **Ἐκεῖνος ἡ κεφαλὴ καὶ ἐμεῖς τὰ μέλη**. Άφοῦ ἡ κεφαλὴ εἴναι ἀγία καὶ ἐμεῖς γινόμεθα ἄγιοι ώς «μέλη ἐκ μέρους», ώς «σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός του καὶ ὄστα ἐκ τῶν ὄστέων του».

Συμμετέχομεν εἰς τὴν ζωὴν του. Τί σημαίνει αὐτό; Ἡ λειτουργία οὐσιαστικῶς δὲν εἴναι προσευχή• εἴναι δόσις καὶ ἀντίδοσις. Εἴναι ὅμως καὶ μία ἀνάμνησις καὶ μία ἐπανάληψις, μία ὄρασις. Ο Χριστὸς ζῆται τώρα μπροστά μας. Δι' ὅλων «όρῶμεν τὸν Χριστὸν τυπούμενον καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ ἔργα καὶ πάθη• καὶ γὰρ ἐν τοῖς ψαλμοῖς καὶ ταῖς ἀναγνώσεσι καὶ πᾶσι τοῖς ὑπὸ τοῦ ἰερέως διὰ πάσης τῆς τελετῆς πραττομένοις, ἡ οἰκονομία τοῦ Σωτῆρος σημαίνεται».

Ἐπομένως, ὀλόκληρη ἡ θεία μυσταγωγία εἴναι εἰκόνα τοῦ ἴδιου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. **Όλόκληρη ἡ θεία λειτουργία εἴναι μία ἐν χρόνῳ καὶ ἐν χώρῳ ἐπανάληψις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ· σὰν νὰ ζεῖ τώρα μπροστά μας ὁ Χριστός**. Διότι αὐτὰ ποὺ γίνονται εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, «εἰς τὴν τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν ἀναφέρεται πάντα, ἵνα ἡμῖν ἡ αὐτῆς θεωρία πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν οὖσα τὰς ψυχὰς ἀγιάζῃ καὶ οὕτως ἐπιτήδειοι γινώμεθα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἰερῶν δώρων». Κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴ του ὁ Χριστὸς ἔχαρισε τὴν ἀνάστασίν του εἰς ὅλον τὸν κόσμο. Τώρα «φιλοπόνως θεωρουμένη» ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ **καθιστᾶ καὶ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ ἀνιστάμεθα εἰς τὴν ἴδικὴν του ζωὴν**.

Όλα, ὅσα λέγονται καὶ πράττονται εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, ἀρχικῶς εἶχον ἔνα πρακτικὸν σκοπὸν ἄλλα καὶ ἔνα δεύτερον: νὰ τυποῦν τὸν Χριστόν· δύο ἔργα δηλαδὴ μποροῦν νὰ ἐπιτελοῦν. Ἡ περιφορά, παραδείγματος χάριν, τοῦ Εὐαγγελίου εἶχε ἔνα πρακτικὸν σκοπόν. Ταυτοχρόνως ὅμως εἴναι καὶ **μία τύπωσις καὶ μία δῆλωσις καὶ μία φανέρωσις τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ**. Ἐπίσης, ὅπως τὰ ἐνδύματά μας καλύπτουν μίαν πρακτικὴν ἀνάγκην, καλύπτουν τὴν γυμνότητά μας καὶ προφυλασσόμεθα ἀπὸ τὴν θερμότητα ἡ ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ συγχρόνως ἀποκαλύπτουν τὴν ἡλικίαν μας, τὸ ἀξιώμα μας, τὸν χαρακτῆρα μας, ὑποδηλώνουν τὸν ἀνθρωπον, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄμφια τῆς θείας λειτουργίας. **Ὑπάρχουν τέλος πράξεις καὶ λόγοι, ποὺ ἔχουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον συμβολικὸν χαρακτῆρα**, δηλωτικόν τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Δι' αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν πρέπει οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς διανοίας μας νὰ εἴναι

συνεχῶς εἰς τὰ νοούμενα καὶ εἰς τὰ τελούμενα, οὕτως ὥστε, συμμετέχοντες μυστικῶς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου, νὰ γινώμεθα ἰκανοὶ νὰ συμμετέχωμεν καὶ μυστηριακῶς εἰς αὐτήν. Δι’ ὅλων λοιπὸν τῶν μέσων «καλλίω... καὶ θειοτέραν ἐργάζεται τὴν ψυχὴν» ἡ θεία λειτουργία καὶ μᾶς καθιστᾶ ἀξίους πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνα τέταρτον, τὸ ὁποῖον προσφέρει ἡ θεία λειτουργία, εἶναι ἡ **ἄνευ ὄριων ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας**. Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ἔλεγε• «Ἄσπασασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης». Ἐνα τέτοιο φίλημα ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί. Σὲ μᾶς κατηργήθη. **Μπορεῖ ὅμως νὰ εἴναι ἐσωτερικό• μὲ** **ἔνα βλέμμα τῆς καρδιᾶς νὰ ἀγκαλιάζῃ τρόπον τινὰ ὁ ἔνας ὄλους τοὺς ἄλλους.** Ἐν πάσῃ ἀγάπῃ καὶ ἐν πλήρει ἐνότητι μετὰ τῶν ἄλλων πρέπει κανεὶς νὰ ἔρχεται εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ ταυτοχρόνως νὰ τὸ ζητεῖ, γιὰ νὰ γίνη μία αὐξησις. **Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνωθεῖ μὲ τὸν Χριστόν, ἐὰν δὲν εἴναι ἐνωμένος μὲ τὸ κάθε μέλος τοῦ σώματος αὐτοῦ;**

Τέλος, ἡ θεία λειτουργία μὲ τὴν προετοιμασία ποὺ κάνει μέσα μας δημιουργεῖ πίστιν καὶ ἐναπόθεσιν τῶν ἔλπιδων, τῶν δυσκολιῶν, τῶν προβλημάτων μας εἰς Ἐκεῖνον. Εἰς τὴν λειτουργίαν δὲν πηγαίνομε γιὰ νὰ ζητήσωμε αὐτὸν ἢ τὸ ἄλλο, δηλαδὴ νὰ ἰκανοποιήσουμε τὶς ἀνάγκες μας. **Πηγαίνομε νὰ ζητήσωμε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον Ἐκεῖνον.** Ἀφήνομε εἰς τὸν Θεὸν τὰ ὑπόλοιπα, «πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ’ αὐτόν», κατὰ τὸ σημερινὸν ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα, ὅπως ἐκεῖνος ποὺ ρίχνεται στὴν θάλασσα καὶ ἀφήνεται νὰ ἄγεται καὶ νὰ φέρεται ἀπὸ τὰ κύματά της. Ἀποκτοῦμε τότε θάρρος, δικαιώματα• κατακτοῦμε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν νὰ μποροῦμε νὰ ἀφηνώμεθα εἰς τὸν Θεόν. Διότι, **ἐφ’ ὅσον ἀφηνόμεθα εἰς αὐτὸν καὶ ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ γίνωμε κάτι τὸ θεϊκό, εἴναι φυσικό, ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἔχει ἀρχίσει τὴν ζωὴ μέσα μας,** Αὐτὸς νὰ τὴν φέρη καὶ εἰς πέρας, **νὰ τακτοποιήσει κάθε πρόβλημα ἐξωτερικὸ ἀλλὰ καὶ πνευματικό.** «Ο δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει». **Ο Χριστὸς ἀναλαμβάνει πλέον αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ζωὴ μας,** νὰ μᾶς δώσῃ σθένος, νὰ μᾶς στηρίξῃ, νὰ μᾶς καταρτίσῃ καὶ νὰ μᾶς τελειοποιήσῃ. Τὰ πάντα ἀναλαμβάνει Ἐκεῖνος.

Εἴδαμε λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν λειτουργίαν κερδίζομε τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν, γίνεται μία μετάθεσις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μας εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπιτυγχάνομεν τὸν ἀγιασμόν, ἐνούμεθα ἐν ἀπολύτῳ, ἐν πλήρει ἀγάπῃ μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους, ἡ πίστις ἐνισχύεται καὶ τὰ πάντα ἐναποτίθενται εἰς τὸν Θεόν.

Όλα αὐτὰ τὰ ἐπιτυγχάνομεν **μὲ τὶς εὐχές**, ὅπως λέγαμε στὴν ἀρχή. Δὲν βοηθοῦν

ὅμως μόνον οί εὐχές. Βοηθοῦν καὶ **οἱ ψαλμοὶ** — ίδιως οί ψαλμοὶ τῶν ἀντιφώνων, τῶν ὁποίων ὅμως σήμερα δὲν διαβάζονται παρὰ μόνον ὡρισμένοι στίχοι — καὶ **οἱ ψαλμωδίες**, διότι καὶ αύτὰ **όμιλοῦν περὶ τοῦ Χριστοῦ**. Οἱ **μακαρισμοὶ** ἐν συνεχείᾳ καὶ τὰ **ἀναγνώσματα** ποὺ ὄμιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἔργο του, μᾶς ἀνάβουν τὸν πόθο καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολές του.

Τοιουτορόπως, **δι’ ὅλων τῶν δρωμένων καὶ τῶν τελουμένων ἐν τῇ λειτουργίᾳ, ἐπιτυγχάνομεν νὰ κάνωμε τὴν ψυχὴν μας καλυτέραν, ὥραιοτέραν**. Δι’ αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Ἱερὸς συγγραφεὺς τῆς ἐρμηνείας τῆς λειτουργίας μᾶς προτρέπει «Οὕτω... αἰδεσθῶμεν τὸν οὗτως ἐλεήσαντα, τὸν οὗτω σώσαντα καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ τὰς ψυχάς», **ἄς τοῦ ἐμπιστευθῶμεν τὶς ψυχές μας**, «καὶ παραθώμεθα τὴν ζωὴν, καὶ φλέξωμεν τὰς καρδίας τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ• καὶ τοιοῦτοι γενόμενοι, τῷ πυρὶ τῶν μυστηρίων ὄμιλήσωμεν ἀσφαλῶς καὶ οἰκείως». Ὄταν τοῦ ἐμπιστευθῶμεν τὰς ψυχάς μας, ὅταν τοῦ παραθέσωμεν τὴν ζωὴν μας, ὅταν φλέξωμεν τὰς καρδίας μας μὲ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης του, τότε πλέον εἴμεθα ἔτοιμοι καὶ μποροῦμε νὰ «ὄμιλήσωμεν τῷ πυρὶ τῶν μυστηρίων ἀσφαλῶς καὶ οἰκείως», νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφήν, νὰ ἀποκτήσωμεν πλέον ἐμπειρικὴν συνάφειαν μὲ τὸ πῦρ τῶν μυστηρίων του. Τότε μόνον ἡ ἐν τῇ πράξει, ἡ ἐμπειρικὴ αὐτὴ αἰσθησις, ἡ πραγματικὴ αὐτὴ ἐκζήτησις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ γίνεται βίωμά μας. Καὶ ἡ **μετάληψις τῶν τιμίων δῶρων, ἡ μετάληψις τῆς θεότητος καὶ ἡ θέωσίς μας, ἔρχεται ως ἀπόρροια ὅσων μᾶς χαρίζει ἡ θεία λειτουργία**.

Τὸ τεμάχιο τοῦ ἄρτου, τὸ ὅποῖο πρόκειται νὰ γίνει σῶμα Χριστοῦ, τὸ βγάζομε ἀπὸ τὸ πρόσφορο. Δὲν προσφέρομε ὄλόκληρο τὸ πρόσφορο εἰς τὸν Κύριον, ἀλλὰ ἐνα τεμάχιο του. **Τὸ πρόσφορο είκονίζει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τὸ ἡμέτερον φύραμα, τὸ ἀνθρώπινο γένος.** Ἐξῆλθε ὁ Χριστὸς ἐκ τοῦ ἡμέτερου φυράματος διὰ νὰ θέωσῃ αὐτό. Ἀς ἔξελθωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ μέσου τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ θεωθῶμεν, διὰ νὰ προσφερθῶμεν εἰς τὸν Θεόν. Διότι, προσφέροντας αὐτὸ τὸ ἀντίτυπον, προσφέρομεν τὸν ἔαυτόν μας. Τὰ ἀντίτυπα τοῦ τιμίου σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ πρῶτα τὰ ἐναποθέτομεν ως δῶρα εἰς τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς ἀγίας Προσκομιδῆς καὶ ἐν συνέχειᾳ τὰ προσφέρομεν ως θυσίαν ἐπὶ τοῦ ἀγίου θυσιαστηρίου.

Ἄς καταστήσωμεν τὸν ἔαυτὸν μας δῶρο διαλεγμένο, δῶρο ξεχωρισμένο, δῶρο ποὺ θὰ τὸ ἀφήσωμε μιὰ γιὰ πάντα στὰ χέρια Ἐκείνου καὶ δὲν θὰ θελήσωμε ποτὲ νὰ τὸ πάρωμε πίσω. Ὄταν προσφερθοῦμε εἰς Αὐτὸν ως δῶρο, τότε μόνον θὰ μποροῦμε, πλησιάζοντες καὶ κυκλοῦντες καθ’ ἐκάστην τὸ θυσιαστήριόν του καὶ προσεδρεύοντες εἰς αὐτό, νὰ προσενέγκωμεν ὄλόκληρο τὸ εἶναι μας, τὸν ἔαυτὸν μας — νοῦν, ψυχὴν καὶ καρδίαν— θυσίαν ζῶσαν καὶ εὐάρεστον. Τὸ εἶναι μας μᾶς τὸ ἔχαρισε Ἐκεῖνος· τὸ ὀφείλομεν εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος δὲν θὰ παύση νὰ εἶναι τὸ κέντρο καὶ τὸ τέλος, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

[*"Κατηχήσεις καὶ Λόγοι (4): Θεία Λατρεία, Προσδοκία καὶ Ὁρασις Θεοῦ", Έκδόσεις "Ορμύλια"*]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)